

РЕШЕНИЕ

№ 1797

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 29.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **12095** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл.75,ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. Х., [дата на раждане], гражданин на Афганистан, чрез адв. А. срещу Решение No 20678 /11. 12. 2023 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административнопроизводствените правила и целта на закона. Правят се възражения, че не са изяснени относимите факти и обстоятелства, чрез които да бъде установена обективната истина в нейната цялост. Жалбоподателя посочва, че е напуснал страната по произход поради страх от преследване. Искане за отмяна на решението и връщане на преписката за ново разглеждане и произнасяне, след всестранно изясняване на относимите факти и обстоятелства и анализ на актуалната обстановка в страната на произход в светлината на конкретно заявените факти.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез юрисконсулт Х., прави искане за оставяне в сила на обжалваното решение като правилно. Излага съображения, че в хода на съдебното производство не са представени доказателства, които да оборват изводите на административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне

на статут по чл. 8 и чл.9 от ЗУБ. Представени са писмени бележки.
Прокурорът СГП не се явява.

От фактическа страна.

Административното производство е образувано по молба от 13.09.2022г. на М. Х. от мъжки пол, [дата на раждане] г. в [населено място], Афганистан, гражданин на Афганистан, етническа принадлежност - пащун, вероизповедание - мюсюлманин - сунит, семейно положение - женен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

След пристигането си в Република България М. Х. е подал молба за международна закрила с Вх. № 2943 от 13.09.2022 г. на ТЦ-П., след което е регистриран на същата дата и настанен в териториалното поделение на ДАБ при МС. Видно от приложена по преписката Докладна записка с вх.№3155/26.09.2022г. е, че лицето е напуснало териториалното поделение на ДАБ при МС и е в неизвестност от същата дата. С Решение №17091/22.11.2022г. на заместник-председателя на ДАБ при МС производството за предоставяне на международна закрила на М. Х. е прекратено. Впоследствие чуждият гражданин подава молба производството му за предоставяне на международна закрила в Република България да бъде възобновено след връщането му съгласно Регламент „Дъблин“ от територията на Германия. След пристигането си на българска територия афганистанския гражданин отново напуска „ПМЗ-кв.Военна рампа“ на 23.06.2023г., което е видно от Докладна записка вх.№ВР-269/23.06.2023г., където настанен след връщането му от Германия. Впоследствие кандидатът отново е настанен в „ПМЗ-кв. Военна рампа“, видно от настанителна заповед ВР-401/14.08.2023г.

М. Х. разказва, че напуснал Афганистан нелегално 2 година преди проведеното интервю с Рег. № УП - 11603 от 25.08.2023г., като първоначално заминал за Иран, където останал 13 дни, след което заминал нелегално в Турция, където прекарал още 8-9 месеца. Молителят споделя, че влиза не по законоустановения ред в Република България в около година преди горесцитираното интервю от Турция. След пристигането си на българска територия лицето заминава нелегално за Германия, където също подава молба за закрила. Върнат е обратно на българска територия, поради факта, че тук за пръв път е подал молба за закрила и следва разглеждането на молбата му да се разгледа от българските власти.

М. Х. мотивира молбата си за международна закрила със твърдението, че в Афганистан работил като полицаи, преди талибаните да завземат властта в страната и поради тази причина му се наложило да напусне, защото се чувствал застрашен след смяната на властта там. Споделя, че след падането на предишната власт бил задържан за 40 дни и след като го освободили талибаните започнали да го спират по улицата и да му казват, че го следят.

След проведено интервю е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че в хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на молителя .

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната

преписка.

Приета е актуална справка за обществено – политическата ситуация в Афганистан - л.100 от делото.

Правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл.146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, от председателя на ДАБ при МС

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, и не са допуснати съществени нарушения на административно -производствените правила и на материалния закон.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/ или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че той не е била лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. От жалбоподателя, в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили след като е напуснал държавата си по произход, които да пораздат основателни опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат на нужда от международна закрила. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ.

Следователно от събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно

наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

От събраните в хода на административното производство и в хода на съдебното производство доказателства може да се направи извод, че няма реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Видно от приетата по делото актуална справка за обстановката в Афганистан няма въоръжен конфликт и военни действия, които да са тежка заплаха срещу живота или личността на гражданските лица, нито ескалация на насилие във връзка с такъв конфликт. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в пълно съответствие с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

При разглеждането на този въпрос съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В процесния случай между страните няма спор, а и от представените по делото официални справки относно актуалното положение в Афганистан се установява, че в държавата по произход на молителя няма конфликт, който да създава рискове за цивилните лица. следва да се вземе предвид, че една година след вземане на властта от талибаните, съите са обявили всеобща амнистия на всички, които са били свързани по някакъв начин с предишната власт. според настоящия съдебен състав, дори и да се приемат аргументите на молителя изложени в с.з. и по време на интервюто пред ДАП, същия попада в групата на амнистираните, поради което и от правна гл.т. няма основание да се приеме нещо различно от това което ДАП е приела в процесното

решение.

Липсват основания и за предоставяне на хуманитарен статут.

Съобразно твърдяното от жалбоподателя и при преценка на нейните действия, основанията за пребиваване в Република България са в обхвата на ЗЧРБ, а не на ЗУБ. Спазено е изискването на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, при произнасяне по молбата за статут да се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Обсъдена е ситуацията в Авганистан в контекста на личната бежанска история на заявителя. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая. При преценка относно ситуацията в страната на произход на оспорващата към датата на приключване на устните състезания е видно, че Афганистан не се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт, в страната няма безогледно насилие, което да поставя в опасност живота и здравето на гражданите.

При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в Авганистан към настоящия момент, съдът намира, че е правилен изводът на ответника, че липсват основания за предоставяне на бежански и хуманитарен статут.

С оглед на тези констатации, жалбата се прецени от съда като неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. Х., [дата на раждане], гражданин на Афганистан, чрез адв. А. срещу Решение No 20678 /11. 12. 2023 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: